

Afgrænsningen af personkredsen i bistanndslovens § 48, stk. 4, er i Socialministeriets vejledning af 3. juli 1987 om hjælp efter bistanndslovens § 48, angivet som »personer over 18 år, som har et vidtgående fysisk eller psykisk handicap, og som bor i eget hjem«. »Udtrykket vidtgående handicap betyder i denne forbindelse, at der skal være tale om en vedvarende, dvs. en langvarig lidelse, hvis konsekvenser for den enkelte er af meget indgribende karakter i den daglige tilværelse, og som medfører, at der ofte må sættes ind med betydelige hjælpeforanstaltninger for at opnå en tilnærmelsesvis normal tilværelse. Den pågældende vil som regel være berettiget til invaliditetsydelse . . .«

Bestemmelsen viderefører denne ordning og tager som udgangspunkt fortsat sigte på ikkepensionister. Personer, der modtager hjælpeordninger efter § 75, forudsættes dog i overensstemmelse med hidtidig praksis også at kunne få hjælp til nødvendige merudgifter efter denne bestemmelse.

Personkredsen foreslås på baggrund af anbefaling fra Udvalget om hjælpemidler og andre handicapkompenserende ydelser udvidet med personer, som har medfødte misdannelser eller mangler, men ikke synligt eller umiddelbart konstaterbar nedsat funktionsevne, når forskrifter om diæt o.lign. følges. Udvidelsen omfatter især gruppen af personer med PKU (phenylketonuri) og personer med cystisk fibrose. Det skønnes, at denne udvidelse af personkredsen næppe vil overstige 500 personer. Udgiften har hidtil kun været dækket over § 48, stk. 1, til børn. Denne udvidelse af personkredsen kan lette overgangen fra børne- til voksendydelse.

Merudgifter ved forsørgelsen skal som hidtil dække nødvendige merudgifter, som følger af den nedsatte funktionsevne. De merudgifter, der dækkes, er ifølge hidtidig praksis fx dokumenterede ekstraudgifter til vask og hygiejne, kurser, særligt tøj, kost, befordring og medicin.

Dækning af merudgifter ved boligsift, som følger af nedsat funktionsevne, ydes fremover efter § 100, stk. 2.

Stk. 2 svarer til, hvad der hidtil har været gældende, ifølge ovennævnte vejledning.

Stk. 3 viderefører bemyndigelsen for socialministeren til at fastsætte nærmere regler om afgrænsningen af den personkreds, der har ret til hjælp efter denne bestemmelse.

Til kapitel 16

Behandling m.v.

Til § 83

Forslaget viderefører bistanndslovens § 68 a, stk. 2, hvorefter det er amtskommunen, der har forpligtelsen til at sørge for tilbud om behandling af stofmisbrugere.

Forslaget omfatter den form for behandling for stofmisbrug, som i dag foregår i opholdssteder mv. efter bistanndslovens § 66 samt i institutioner efter bistanndslovens § 96, dvs. dag- og døgntilbud i offentlige og overenskomstdækkede behandlingscentre samt private behandlingscentre.

Behandlingen kan foregå i boformer til midlertidige ophold, jf. § 91, stk. 1, nr. 2, og som dagtilbud eller ambulante tilbud.

Den omtalte behandling forudsætter en socialpædagogisk eller psykologisk funderet indsats i et forløb, som fastlægges i en behandlingsplan, så vidt muligt i samarbejde med brugeren og evt. pårørende, jf. vejledning om bistanndslovens bestemmelser om social indsats for stofmisbrugere pkt. 21. Bestemmelsen viderefører således pkt. 21 i socialministeriets vejledning om bistanndslovens bestemmelser om social indsats for stofmisbrugere.

Denne sociale behandling, der ofte vil foregå parallelt med eller i forlængelse af en lægelig behandling, fx psykiatrisk eller medicinsk, vil, afhængig af årsagen til funktionsnedsættelsen og det metodiske udgangspunkt, have store variationer og forskellige grader af intensitet.

Hovedsigtet med en sådan behandling er ud fra brugerens egne ressourcer at hindre en yderligere funktionsnedsættelse og bibringe vedkommende en bedre social og personlig funktion med henblik på højnelse af livskvaliteten. Den egentlige behandling må i givet fald følges op af en efterbehandlingsfase, hvor der ved siden af en mindre intensiv behandling rettes andre tilbud til brugeren, som fx bolig, personlig bistand, aktivitets- og samværstilbud.

Det påhviler såvel amtskommune som kommune at samarbejde om den samlede støttende indsats både i forhold til det samlede serviceniveau for pågældende persongruppe samt i forhold til den enkelte i form af handleplan, hvor nævnte behandlingsplan er en del.

Der forudsættes ikke fastsat betaling for behandling efter bestemmelsen, men hvis der i forbindelse med behandlingen ydes botilbud mv., jf. forslaget kapitel 18, fastsættes betaling efter de herfor gældende regler.